

ע"פ 13515/06/14 - מוחמד ברכה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
ע"פ 13515-06-14 ברכה נ' מדינת ישראל 15 דצמבר 2014

בפני: כב' הנשיאה דבורה ברלינר, אב"ד

כב' השופט ג'ורג' קרא, ס"נ

כב' השופטת מרים סוקולוב

מוחמד ברכה	<u>המערער:</u>
	נגד
מדינת ישראל	<u>המשיבה:</u>

נוכחים:

המערער וב"כ עו"ד ג' בארין

ב"כ המשיבה - עו"ד יוסי קורצברג

מערער 1 - נאשם מוחמד ברכה

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

כתב האישום בתיק זה מנה מלכתחילה 4 אישומים. בפתח הדיון בבית משפט קמא טען הסנגור כי לנאשם, קרי: המערער שבפנינו עומדת טענה של חסינות מהותית בשל היותו ח"כ.

עמוד 1

בית משפט קמא (כב' השופט בכיר ד' בארי) דן בטענה וקיבל אותה באשר לאישומים 2 ו-4.

על החלטה זו לא היה ערעור ולפיכך אישומים אלה ירדו מסדר היום בפרשייה הנוכחית.

נותרו, אפוא, שני אישומים - אישום ראשון ואישום שלישי:

באשר לאישום הראשון, בית משפט קמא זיכה את המערער לאחר שמיעת ראיות. גם על נושא זה אין בפנינו ערעור כך שגם הוא ירד מהדין הנוכחי.

נותר אפוא האישום השלישי.

בית משפט קמא קבע ממצאי עובדה באשר לטענות שנטענו בכתב האישום. באישום זה ממצאי העובדה מצויים למעשה ברובם או בתמציתם לפחות בסעיף 22 להכרעת הדין שבו קבע בית המשפט: "... אני קובע כי אחרי דבריו המעליבים של עד זה כלפי מר אורי אבנרי, ח"כ ברכה צעד לעברו, תקף אותו בכח עם זרוע ואגרוף...".

עדיין עמדה בפני בית משפט קמא השאלה, האם עומדת למערער חסינותו המהותית מכח היותו ח"כ? בענין זה אמר בית משפט קמא בשלב מוקדם יותר, כאשר ההגנה טענה עם סיום ראיות התביעה, כי אין למעשה מקום להשיב לאשמה כדלקמן: "לאחר שבחנתי את הראיות שהוגשו עד השלב הזה של הדיון, לא מצאתי כי יש הצדקה לקבוע כי במקרה זה חלה החסינות המהותית" (ר' סעיף 16 להחלטתו של בית המשפט מיום 18.11.12). בית המשפט לא נימק מדוע הגיע למסקנה זו.

בהכרעת הדין התייחס בית משפט קמא לסוגיה זו כאשר אמר בסעיף 55 להכרעת הדין: "באי כוחו המלומדים של הנאשם חזרו על הטענות שהשמיעו בתחילת הדיון וביקשו לקבוע, כי גם בשני האישומים שנותרו על כנם הנאשם נהנה מחסינות מהותית. הסנגורים גם טענו לאכיפה בדרנית בעניינו של הנאשם. בחנתי את הטענות ומאחר ולא הוספו עובדות חדשות לאלה שנטענו בתחילת הדיון, לא מצאתי מקום כי יש לקבל טענות אלה". גם הפעם - נעדרת ההנמקה.

התוצאה המתקבלת משני רכיביה של החלטת בית המשפט: הרכיב הראשון המצוי כאמור בהחלטה מיום 18.11.12 והרכיב השני שעניינו סעיף 55 להכרעת הדין, הינה כי אין בפנינו הנמקה כלשהי מדוע קבע בית המשפט כי למערער לא עומדת החסינות המהותית. שתי ההתייחסות בשני המקומות, כמצוטט לעיל, הן לקוניות וחסרות כל הנמקה.

משכך, איננו יודעים מה עמד בבסיס החלטתו של בית משפט קמא ולפיה, לא עומדת למערער החסינות המהותית. הערעור שבפנינו נסוב במידה רבה על סוגיה זו. בית המשפט לא התייחס גם בהכרעת הדין לשאלת האכיפה הבררנית ומחדלי חקירה.

בנסיבות שנוצרו דעתנו היא כי אין מנוס מהחזרת הדיון לבית משפט קמא על-מנת שינמק את החלטתו מדוע לא עומדת למערער החסינות המהותית. אחרי שבית המשפט נימק את הכרעתו, עומדת למערער זכות הערעור. אנו מבהירים כי איננו מבטלים את הערעור התלוי ועומד בפנינו ונשוב ונדון בו אחרי שבית משפט קמא יאמר את דברו.

אין מקום לטיעונים נוספים והדיון יוחזר לבית המשפט על-מנת שינמק את החלטתו בנושאים שפורטו לעיל.

בשל הזמן הרב שלאורכו מתנהלת פרשייה זו יעשה בית משפט קמא מאמץ לתת את ההחלטה במועד קרוב ככל האפשר, על-מנת שנוכל להשלים את הדיון בערעור.

ניתן והודע היום כ"ג כסלו
תשע"ה, 15/12/2014
במעמד הנוכחים.

דבורה ברלינר, נשיאה
אב"ד

מרים סוקולוב, שופטת

ג'ורג קרא, ס"נ

הוקלדעלידיסימונהאלפסי